

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců JUDr. Jiřího Derfla a JUDr. Martiny Vernerové ve věci

žalobkyně: **OKIM spol. s r.o.**, IČO: 48290980,
sídlem Havlíčkova 396, 411 17 Libochovice,
zastoupena JUDr. Vitem Vohánkou, advokátem,
sídlem Na Zámecké 457/5, 140 00 Praha 4,

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**,
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 12. 2021, č. j. 47717/21/5300-22443-701226,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného Odvolacího finančního ředitelství ze dne 17. 12. 2021, č. j. 47717/21/5300-22443-701226, jímž bylo zamítnuto její odvolání a byly potvrzeny tři dodatečné platební výměry Finančního úřadu pro Ústecký kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 11. 12. 2020, č. j. 2490758/20/2512-50523-507797, kterým byla doměřena daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období březen roku 2016 ve výši 579 263 Kč a současně bylo předsáno k úhradě penále ve výši 115 852 Kč, č. j. 2491141/20/2512-50523-507797, kterým byla doměřena DPH za zdaňovací období duben roku 2016 ve výši 343 675 Kč a současně bylo předsáno k úhradě penále ve výši 68 735 Kč, Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

a č. j. 2491210/20/2512-50523-507797, kterým byla doměřena DPH za zdaňovací období květen roku 2016 ve výši 343 741 Kč a současně bylo předepsáno k úhradě penále ve výši 68 748 Kč. Žalobkyně současně navrhovala, aby soud zrušil dodatečné platební výměry správce daně a přiznal jí náhradu nákladů soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobkyně předdeslala, že správce daně dospěl po provedené daňové kontrole k závěru, že žalobkyně pochybila při deklaraci plnění uskutečněných ve zvláštním režimu a neprokázala naplnění podmínek pro uplatnění osvobození od daně s nárokem na odpočet daně dle § 64 odst. 1 a 5 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZDPH“), za zdaňovací období březen, duben a květen roku 2016. Žalobkyně vyjádřila přesvědčení, že dostala svým zákonným povinnostem a zajistila dostatečné množství důkazů k prokázání svých tvrzení.
3. Žalobkyně konstatovala, že prokázala správci daně, že byla v dobré víře, že zboží dodávala osobě povinné k dani se sídlem na území jiného členského státu, která jí poskytla své identifikační údaje a své VAT ID a že zboží bylo tímto kupujícím převezeno z tuzemska na území jiného členského státu, tedy prokázala, že byla v dobré víře v naplnění podmínek pro osvobození dodání zboží od DPH.
4. Žalobkyně upozornila, že je prodejcem automobilů a v rámci obratu 639 079 000 Kč v roce 2016 realizovala cca 200 typově stejných obchodních případů. Správci daně bylo dle žalobkyně prokázáno, že ve vztahu ke společnostem LOGY TRADE, s.r.o., VAT ID: SK2023906324, IČ: 47520078 (dále jen „LOGY TRADE“), a EN BEAJA OIL s.r.o., VAT ID: SK2022435976, IČ: 36807681 (dále jen „EN BEAJA OIL“), postupovala žalobkyně zcela standardním způsobem. Žalobkyně si prověřila existenci zmíněných dvou společností a platnost jejich VAT ID v systému VIES. Dodací a cenové podmínky byly dle žalobkyně zcela standardní, nijak se nevymykaly běžným obchodním zvyklostem. Výše uvedené skutečnosti prokázala žalobkyně nejen listinnými důkazy, nýbrž i výpovědi svých zaměstnanců, zejména paní M. V., která měla v kontrolovaném období na starosti obchody tohoto typu. Dobrou víru žalobkyně posilovala i ta skutečnost, že VAT ID obou zmíněných společností uváděla žalobkyně do souhrnných hlášení, přičemž ze strany finančních orgánů toto zůstávalo bez jakékoliv odezvy.
5. Žalobkyně dále uvedla, že s pochybnostmi správce daně a se skutečností, že společnosti LOGY TRADE a EN BEAJA OIL pravděpodobně neplnily své povinnosti související s intrakomunitárními dodávkami zboží byla žalobkyně seznámena až v průběhu daňové kontroly zahájené dne 19. 6. 2018.
6. Žalobkyně připomněla, že povinnost podávat souhrnné hlášení byla pro plátce daně stanovena v ZDPH s účinností od 1. 4. 2004, přičemž hlášení se podávalo čtvrtletně. V důsledku novelizace zákonem č. 489/2009 Sb. byla zavedena povinnost podávat souhrnné hlášení měsíčně a výhradně v elektronické podobě. Žalobkyně citovala z důvodové zprávy k novelizujícímu zákonu č. 489/2009 Sb., přičemž zdůraznila pasáže, že smyslem změny frekvence souhrnných hlášení bylo, aby správce daně členského státu, ve kterém daňová povinnost vznikla, získal informace o plnění uvnitř Společenství (Evropské unie) ve lhůtě nepřekračující jeden měsíc. Žalobkyně upozornila, že zmíněnou novelizací došlo k implementaci směrnice Rady 2008/117/ES, kterou se mění směrnice 2006/112/ES o společném systému daně z přidané hodnoty za účelem boje proti daňovým únikům spojeným s plněními uvnitř Společenství (dále jen „směrnice Rady 2008/117/ES“). Žalobkyně citovala ze zmíněné směrnice, přičemž zdůraznila pasáž, dle které „za účelem Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

účinného boje proti daňovým únikům je třeba, aby správní orgán členského státu, ve kterém daňová povinnost vznikla, získal informace o dodání zboží uvnitř Společenství ve lhůtě nepřekračující jeden měsíc.“

7. Žalobkyně konstatovala, že byla v legitimním očekávání, že splňuje všechny hmotněprávní podmínky pro osvobození dodání zboží do jiného členského státu od DPH, a pokud uvádí do souhrnného hlášení údaje o dodávkách zboží společností LOGY TRADE a EN BEAJA OIL a ze strany správce daně nenásleduje žádná reakce, je jednání žalobkyně i jejích obchodních partnerů z hlediska zdanění korektní, protože žalobkyně neměla žádné rozumné důvody k tomu, aby přijímala opatření nad rámec běžných obchodních zvyklostí.
8. Žalobkyně zdůraznila, že prokázala správci daně, že při prodeji automobilů připravila veškerou dokumentaci k vývozu do jiného členského státu Evropské unie a odpovídající dokumentaci měla i ze strany kupujících subjektů. Ani Policie ČR nebyla dle žalobkyně schopna prokázat, na základě jakých dokladů došlo k přihlášení vozidel na území ČR, když kupující subjekty měly od žalobkyně, jakožto prodávající, toliko doklady vývozní.
9. Žalobkyně poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2019, č. j. 7 Afs 320/2018-42, dle kterého *„jsou orgány finanční správy oprávněny daňovém subjektu neuznat jím nárokované osvobození od daně pouze pokud prokážou zapojení daňového subjektu do podvodného jednání.“* Dále poukázala žalobkyně na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2019, č. j. 9 Afs 82/2019-42, ve kterém byly vysloveny obdobné závěry ohledně nezbytnosti prokázání zapojení daňového subjektu do podvodného jednání. Dle žalobkyně dosud známé skutečnosti nasvědčují tomu, že se mohla stát obětí podvodu. V takovém případě se měl správce daně zabývat dobrou vírou žalobkyně, že se neúčastnila daňového podvodu. Dle žalobkyně byla její dobrá víra prokázána, a proto měla být osvobozena od povinnosti zaplatit příslušnou DPH, i když předložila doklady, které byly následně zpochybněny, resp. byly zpochybněny informace v nich obsažené. Žalovaný a příslušný správce daně však dle názoru žalobkyně k uvedeným skutečnostem nepřihlédli, čímž došlo k zásahu do práv žalobkyně.

Vyjádření žalovaného k žalobě

10. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Konstatoval, že samotná žaloba je v podstatě prostým okopírováním odvolání s tím, že žalobkyně pouze změnila pojmy související s odlišnou procesní fází sporu. Žalobkyně tak nepolemizuje s hodnocením a argumentací žalovaného v napadeném rozhodnutí, nýbrž setrvává na argumentaci ve vztahu k právním závěrům správce daně. Žalovaný s ohledem na výše uvedené konstatoval, že setrvává na svém právním názoru uvedeném v napadeném rozhodnutí a odkazuje na jeho odůvodnění, které stručně reprodukoval.

Posouzení věci soudem

11. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobkyně s tímto postupem souhlasila a žalovaný do dvou týdnů od doručení výzvy nesdělil svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byla ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
12. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

13. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
14. Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil, že správce daně zahájil u žalobkyně dne 19. 6. 2018 kontrolu DPH za zdaňovací období březen, duben a květen roku 2016, a to v rozsahu všech skutečností rozhodných pro správné zjištění a stanovení daně. Zahájení je zaznamenáno v protokolu o ústním jednání č. j. 1670730/18/2512-60563-506340. Ze zprávy o daňové kontrole č. j. 2473434/20/2507-60561-506340 plyne, že (i) po provedené kontrole DPH za předmětná zdaňovací období dospěl správce daně k závěru o chybném postupu žalobkyně při deklaraci plnění uskutečněných ve zvláštním režimu a (ii) o neprokázání naplnění podmínek pro uplatnění osvobození od daně s nárokem na odpočet daně dle § 64 odst. 1 a 5 ZDPH u uskutečněných plnění vykázaných na ř. 20 daňového přiznání za to které zdaňovací období. Vzhledem k tomu, že žalobkyně dle správce daně neprokázala splnění podmínek pro osvobození uskutečněných plnění ve výši 6 021 053 Kč od daně, správce daně vykázanou částku dodání zboží (motorová vozidla) na řádku 20 daňového přiznání k DPH za to které zdaňovací období překvalifikoval na tuzemské dodání a doměřil z předmětných faktur vydaných odběratelům z jiného členského státu daň na výstupu ve výši 1 264 422 Kč dle § 37 odst. 1 ZDPH. Na základě výsledků daňové kontroly vydal správce daně tři výše zmíněné dodatečné platební výměry, proti kterým podala žalobkyně tři samostatná odvolání, o kterých bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím společně.
15. Úvodem vypořádání žalobních námitek soud přisvědčuje žalovanému, že jednotlivé žalobní námitky byly žalobkyní ve shodné podobě uplatněny již v odvoláních proti prvostupňovým rozhodnutím (třem dodatečným platebním výměrům), aniž by však žalobkyně v žalobě reagovala na vypořádání těchto námitek v napadeném rozhodnutí žalovaného. Směrem k žalobkyni proto soud zdůrazňuje, že při formulaci žalobního bodu nestačí jen zopakovat argumentaci přednesenou v odvolacím řízení nebo na ni obecně (souhrnně) odkázat, neboť žaloba by měla primárně reagovat na napadené rozhodnutí o odvolání. Odvolací námitky směřují proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (zde Finančního úřadu pro Ústecký kraj) a logicky nemohou být reakcí na to, jak na ně samotné odpověděl odvolací orgán (žalovaný). Není přitom úlohou soudu, aby za žalobkyni domýšlel a dotvářel její odvolací námitky do podoby odpovídající tomu, že předmětem soudního přezkumu je až vlastní rozhodnutí o odvolání. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 4. 2020, č. j. 7 Afs 440/2018-63, konstatoval, že *„žalobní body mají primárně směřovat proti napadenému rozhodnutí (tj. rozhodnutí o odvolání) a jeho důvodům. Pokud odvolací orgán uplatněné námitky dostatečně vypořádá a žalobce je v žalobě pouze zopakuje, aniž by na důvody rozhodnutí o odvolání reagoval, podstatně tím snižuje své šance na úspěch, neboť soud za něj nemůže domýšlet další argumenty.“* S těmito závěry Nejvyššího správního soudu se zdejší soud plně ztotožňuje a dodává, že žalobkyně v projednávané věci převzala (zkopírovala) do žaloby prakticky celé své odvolání, aniž by jakkoli reagovala na velmi obsáhlou argumentaci

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žalovaného obsaženou v napadeném rozhodnutí, kde žalovaný velmi podrobně vypořádal jednotlivé odvolací námitky. Soud tudíž vycházel z toho, že žalobkyně navzdory argumentaci žalovaného v napadeném rozhodnutí setrvala na svých námitkách. V této souvislosti však soud připomíná, že pokud žalobkyně neprezentovala v žalobě dostatečně konkrétní názorovou oponenturu vůči závěrům odvolacího správního orgánu (žalovaného), nemusí soud hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, k nimž již správně dospěl odvolací správní orgán (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2014, č. j. 6 As 54/2013-128).

16. K žalobní námitce, že žalobkyně prokázala splnění podmínek pro osvobození uskutečněných plnění od daně ve smyslu § 64 ZDPH soud uvádí, že podle § 64 odst. 1 ZDPH platí, že *„dodání zboží do jiného členského státu plátcem osobě registrované k dani v jiném členském státě, které je odesláno nebo přepraveno z tuzemska plátcem nebo pořizovatelem nebo zmocněnou třetí osobou, je osvobozeno od daně s nárokem na odpočet daně, s výjimkou dodání zboží osobě, pro kterou pořízení zboží v jiném členském státě není předmětem daně.“* Z odstavce 5 téhož ustanovení pak vyplývá, že *„dodání zboží do jiného členského státu lze prokázat písemným prohlášením pořizovatele nebo zmocněné třetí osoby, že zboží bylo přepraveno do jiného členského státu, nebo jinými důkazními prostředky.“*
17. K výše uvedené odvolací námitce se vyjádřil žalovaný v bodu 46 napadeného rozhodnutí, kde uvedl: *„K přesvědčení odvolatele, že splnil hmotněprávní podmínky předpokládané k aplikaci osvobození od daně ve smyslu § 64 ZDPH v případě zde posuzovaných transakcí pro korporace LOGY TRADE a EN BEAJA OIL, odvolací orgán odkazuje do bodů [23] až [44], kde se v rámci komplexně řešeného sporu k unesení důkazního břemene odvolatelem při prokazování nároku na osvobození od daně již podrobně vyjadřoval. Odvolací orgán dospěl k závěru, že odvolatel nedostal své povinnosti důkazní, jež jej ve smyslu § 92 odst. 3 daňového řádu tížila, a že neprokázal splnění hmotněprávních podmínek. Konkrétně dle odvolacího orgánu odvolatel neprokázal převod práva nakládat s předmětnými spornými plněními jako vlastník na slovenské korporace LOGY TRADE či EN BEAJA OIL (bod [36]) a neprokázal ani to, že došlo k přemístění předmětných plnění mimo území ČR (bod [37]). Nedošlo tak k naplnění podmínky, jenž je charakteristickým rysem intrakomunitárních dodávek, totiž fyzický pohyb zboží mezi členskými státy. Odvolací orgán pouze doplňuje, že formální vyvezení, jakkoliv zde ani to nebylo postaveno najisto, nelze považovat za dodání zboží ve smyslu ZDPH (bod [10]).“* Soud konstatuje, že v uvedené citaci žalovaný odkazoval na další body napadeného rozhodnutí, ve kterých se velmi podrobně zabýval otázkou, jaké doklady byly v řízení předloženy, co z nich bylo prokázáno, k jakým majetkovým a fyzickým převodům (převozům) ohledně jednotlivých automobilů došlo atd. Soud nepovažuje za potřebné citovat zde další obsáhlou argumentaci žalovaného v napadeném rozhodnutí za situace, kdy proti argumentaci žalovaného nebyly v žalobě uplatněny prakticky žádné námitky. Soud proto pouze odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí a konstatuje, že se ztotožnil se skutkovými zjištěními i právním posouzením žalovaného v napadeném rozhodnutí, kdy výsledkem je závěr, že žalobkyně neprokázala splnění podmínek pro osvobození uskutečněných plnění od daně ve smyslu § 64 ZDPH. Soud proto neshledal žalobní námitku důvodnou.
18. Následně se soud věnoval žalobní námitce, ve které žalobkyně namítala, že prokázala svou dobrou víru ve vztahu k dodání zboží osobě povinné k dani v jiném členském státě a také ve vztahu k tomu, že zboží bylo převezeno z tuzemska do jiného členského státu. Obsahově stejnou odvolací námitkou se zabýval žalovaný v bodě 47 napadeného rozhodnutí, kde uvedl: *„Nesplnil-li odvolatel hmotně právní podmínky pro uplatnění osvobození od daně, potom dle odvolacího orgánu nebylo možné osvědčit ani dobrou víru odvolatele ve splnění podmínek*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

pro oprávněně uplatněný nárok na osvobození od daně. Jakkoliv odvolatel argumentuje tím, že v roce 2016 uskutečnil na 200 typově stejných obchodních případů a že v případě transakcí ve prospěch slovenských korporací LOGY TRADE a EN BEAJA OIL postupoval standardním způsobem, když si ověřil VAT ID korporací LOGY TRADE a EN BEAJA OIL v systému VIES a dodací i cenové podmínky v případě těchto transakcí byly standardní a nijak se nevymykaly běžným obchodním zvyklostem, potom odvolací orgán konstatuje, že přesvědčení odvolatele nenachází oporu v předloženém spise. Správce daně, potažmo ani odvolací orgán, nepochybnily fakt, že obě korporace byly na Slovensku registrovány k DPH (bod [34]). Jak však bylo zjištěno, odvolatel v případě transakcí s korporacemi LOGY TRADE a EN BEAJA OIL postupoval zcela neobežřetně a neshromažďoval si dostatek důkazních prostředků, kterými by mohl splnění podmínek pro aplikaci osvobození od daně a svoji dobrou víru v naplnění podmínek pro osvobození od daně prokázat. Odvolací orgán na tomto místě odkazuje do bodů [40] až [43], kde se v rámci komplexně řešeného sporu k uvedené argumentaci odvolatele již vyjadřoval.“ Soud konstatuje, že v uvedené citaci žalovaný odkazoval na další body napadeného rozhodnutí, ve kterých se velmi podrobně zabýval otázkou, jak bylo ve sporných obchodních případech postupováno, z jakých skutečností mohla či nemohla pramenit dobrá víra žalobkyně s ohledem na průběh sporných obchodních případů atd. Soud nepovažuje za potřebné citovat zde další obsáhlou argumentaci žalovaného v napadeném rozhodnutí za situace, kdy proti argumentaci žalovaného nebyly v žalobě uplatněny prakticky žádné námitky. Soud proto pouze odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí a konstatuje, že se ztotožnil se skutkovými zjištěními i právním posouzením žalovaného v napadeném rozhodnutí, kdy výsledkem je závěr, že v daňovém řízení nebylo osvědčeno (natož žalobkyní prokázáno), že by žalobkyně byla v dobré víře ve vztahu k dodání zboží osobě povinné k dani v jiném členském státě a také ve vztahu k tomu, že zboží bylo převezeno z tuzemska do jiného členského státu, když zjištěné skutečnosti ohledně nestandardního průběhu sporných obchodních případů svědčily o opaku. Soud proto neshledal žalobní námitku důvodnou.

19. Soud dále shledal, že na podporu své žalobní argumentace poukazovala žalobkyně na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2019, č. j. 7 Afs 320/2018-42, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2019, č. j. 9 Afs 82/2019-42, přičemž z uvedených rozsudků žalobkyně dovozovala, že jí nárokové osvobození od daně by jí mohlo být odepřeno pouze pokud by bylo v daňovém řízení prokázáno zapojení žalobkyně do podvodného jednání, což dle žalobkyně prokázáno nebylo. K obsahově stejné odvolací argumentaci žalobkyně se vyjádřil žalovaný v bodech 48 a 49 napadeného rozhodnutí, kde uvedl: „K odkazu a citaci odvolatele z rozsudku NSS ze dne 23. 5. 2019, č. j. 7 Afs 320/2018-42, konkrétně bodu [31] uvedeného rozsudku, odvolací orgán konstatuje, že shodně jako v uvedeném rozsudku, ani ve zde posuzovaném sporu není přílehlavý odkaz do rozsudku SDEU ve věci Teleos. Shodně jako ve zmíněném rozsudku ani ve věci odvolatele nebylo totiž prokázáno splnění hmotněprávních podmínek dodavatelem zboží (zde odvolatelem), resp. nebylo osvědčeno jednání dodavatele zboží (zde odvolatele) v dobré víře ohledně dodání zboží do JČS (jiného členského státu, pozn. soudu). Neposkytl-li odvolatel, resp. i dodavatel ve zmíněném rozsudku NSS (korporace PARADOX STEEL s.r.o.), důkazy prokazující na první pohled intrakomunitární dodání a jeho dobrou víru ohledně těchto dodání, potom je nepřiléhavý odkaz do rozsudku SDEU ve věci Teleos, kde byl učiněn závěr o možnosti/nemožnosti nepřiznání nároku na osvobození od daně za zcela odlišných podmínek. Ve věci Teleos totiž nebylo pochyb o tom, že korporace Teleos, jež byla dodavatelem zboží, které si odběratel přebíral přímo v závodu Teleos a byl odpovědný za přepravu do JČS, učinila maximum pro zajištění důkazních prostředků k prokázání nároku na osvobození od daně. Za takových podmínek potom SDEU konstatoval, že nárok na osvobození

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

lze korporaci Teleos nepřiznat jediné v případě, že orgány finanční správy prokáží zapojení korporace Teleos v podvodném jednání. V případě odvolatele, potažmo i v rozsudku zmíněné korporace PARADOX STEEL s.r.o., však existovaly jiné skutkové okolnosti případu. Odvolatel, potažmo i korporace z rozsudku NSS, nedostali své povinnosti důkazní a neprokázali dispozici dostatkem věrohodných důkazních prostředků ve vztahu k tvrzeným intrakomunitárním dodávkám. Otázka daňového podvodu proto nebyla v případě věci řešené v rozsudku, a není ani v případě věci odvolatele, otázkou k řešení. Platí totiž, jak uvedl NSS v bodu [36], že než začne správce daně jakkoli zkoumat a prokazovat případnou účast na daňovém podvodu, musí mít postaveno najisto, zda k faktickému uskutečnění plnění vůbec došlo. Ve zde řešené věci, jak již opakovaně odvolací orgán uváděl, prokázáno odvolatelem nebylo, že uskutečnil intrakomunitární dodávky tak, jak tvrdil. Otázkou daňového podvodu proto nebylo možné se vůbec zabývat. Z výše uvedeného důvodu není proto přiléhavý ani odkaz a citace odvolatele (odvolací orgán uvádí, že pouze částečná) z bodu [27] rozsudku NSS ze dne 27. 6. 2019, č. j. 9 AfS 82/2019-42. NSS v uvedeném bodu nejenže uvedl, že "Z judikatury též vyplývá, že osvědčí-li daňový subjekt svoji dobrou víru ohledně faktického dodání do jiného členského státu (ta bude z povahy věci odvislá zejména od toho, jakými důkazními prostředky daňový subjekt disponoval v době dodání), jsou orgány finanční správy oprávněny daňovému subjektu neuznat jím nárokované osvobození od daně, pouze pokud prokážou zapojení daňového subjektu do podvodného jednání (zejména rozsudek ve věci Teleos, na který následně navázala i judikatura Nejvyššího správního soudu.", jak citoval odvolatel, ale i to, že orgány finanční správy nepochybily, pokud se zabývaly tím, zda byla žalobkyně, jež disponovala prohlášením odběratele zboží, v dobré víře stran faktického uskutečnění dodání. Odvolací orgán shrnuje, že upřednostnění zkoumání daňového podvodu před zkoumáním uskutečnění plnění dle daňových dokladů by proto bylo v rozporu se závěry SDEU i tuzemských vyšších soudů." Soud konstatuje, že v uvedené citaci se žalovaný obsáhle věnoval možnosti aplikace žalobkyní zmíněných dvou rozsudků Nejvyššího správního soudu v posuzované věci, přičemž dovodil, že postup žalovaného v nyní projednávané věci byl souladný s uvedenými rozsudky Nejvyššího správního soudu i judikaturou Soudního dvora Evropské unie. S uvedeným posouzením žalovaného se soud ztotožňuje. Proti citované argumentaci žalovaného nebyly v žalobě uplatněny žádné námitky, když žalobkyně jen stejně jako v odvolání poukázala na zmíněné dva rozsudky Nejvyššího správního soudu. Soud proto neshledal žalobní námitku důvodnou.

20. K žalobní námitce legitimního očekávání žalobkyně, že splňuje všechny hmotněprávní podmínky pro osvobození od daně, kdy žalobkyně své očekávání odvozovala ze skutečnosti, že se o neplnění povinností svými obchodními partnery dozvěděla až v průběhu daňové kontroly a dále ze skutečnosti, že údaje o dodávkách zboží uváděla do měsíčních souhrnných hlášení, na která správce daně nereagoval, soud uvádí, že obsahově stejnou odvolací námitkou se zabýval žalovaný v bodech 50 a 51 napadeného rozhodnutí, kde uvedl: „Pro posouzení dané věci tak bylo nerozhodné, zda si odběratelé odvolatele plnili své povinnosti, a že se o této skutečnosti odvolatel dozvěděl až v průběhu u něj zahájené daňové kontroly. Odvolatel totiž nenese odpovědnost za chování svého smluvního partnera. Ostatně odvolateli neplnění si povinností jeho dodavatelů nebylo kladeno ani k tíži. Skutečnosti zjištěné z mezinárodního dožádání pouze umocňovaly pochybnosti správce daně o tvrzení odvolatele ve standardní dodání zboží do JČS a přispěly k dokreslení celé situace. Závěrem odvolací orgán shledává účelovou argumentaci odvolatele o tom, že byl v legitimním očekávání, jestliže deklaroval dodání zboží pro slovenské korporace LOGY TRADE a EN BEAJA OIL v souhrnných hlášeních a správce daně toto nijak nerozporoval, a on tudíž neměl důvod k přijímání opatření nad rámec běžných obchodních zvyklostí. Je sice pravdou, že souhrnná hlášení byla zavedena v souvislosti s možností

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

včasného odhalení nesouladů mezi tvrzeními daňových subjektů z různých členských států o totožných transakcích. Ale právě proto, že jejich zavedení mělo zajistit podklady pro kontrolu pohybu zboží, poskytování přeshraničních služeb a uplatnění daně u těchto plnění v rámci Evropské unie, je naivní předpokládat, že vyhodnocení se bude dít obratem a že bude bez dalšího sloužit k posvěcení postupu daňových subjektů. V opačném případě by totiž ztratily význam kontrolní postupy správce daně, zejména institut daňové kontroly. Je třeba mít na paměti, že daňový subjekt je povinen prokázat vše, co tvrdí v řádných či dodatečných tvrzeních i dalších podáních. Pokud důkazní břemeno stran prokázání svých tvrzení nese daňový subjekt, tak je zcela nepodstatné, kdy je k prokázání jím tvrzených skutečností vyzván. Tvrdil-li odvolatel uskutečnění intrakomunitárních dodávek a s tím spojené osvobození od daně, bylo jeho povinností své tvrzení prokázat, byl-li k prokázání vyzván ve lhůtě pro vyměření daně. Této povinnosti však odvolatel nedostál, když postupoval zcela nestandardně, a proto se nemůže dovolávat legitimního očekávání v pravdivost a správnost svých tvrzení. K argumentaci odvolatele, že neměl důvod k přijímání opatření nad rámec běžných obchodních zvyklostí, potom odvolací orgán znovu opakuje, že odvolatel u zde posuzovaných transakcí naopak postupoval v rozporu s praxí, jak ji podala za účasti odvolatele M. V.“ Soud se ztotožňuje s citovanou pasáží napadeného rozhodnutí, přičemž vzhledem k absenci jakýchkoli žalobních námitek směřujících proti citované argumentaci žalovaného, dospěl soud k závěru, že je daná žalobní námitka nedůvodná.

21. S ohledem na výše uvedené soud vyhodnotil žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
22. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Ústí nad Labem 15. ledna 2024

Mgr. Václav Trajer, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.